

DUELUL INIMILOR

Mirela Oprea
Duelul inimilor

Copyright © Mirela Oprea
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OPREA, MIRELA

Duelul inimilor/Mirela Oprea
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-297-2

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ADRIANA BEJGU
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 251/novembrie 2017
Bun de tipar: noiembrie 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Mirela Oprea

DUELUL INIMILOR

roman

„DUMNEZEU ESTE IUBIRE!”

*Fără iubire am fi doar o umbră mată
a existenței amăgitoare.*

*Doar iubirea
face ca generozitatea și pacea existenței omenеști
să dăinuie pe vecie.*

*Îți dedic această carte ție, celui care citești,
ca credință și iubire,
ca aceste rânduri așternute pe hârtie
să-ți aducă bucurie, măcar atât timp cât citești.*

Obstacolul nu era suficient de înalt și calul sări peste el cu ușurință, aterizând de partea cealaltă cu asemenea abilitate, încât călărețul – ceva mai mare de-o șchioapă – schiță un zâmbet larg, strălucitor.

— Bună treabă, scumpa mea! Ești mai pricepută decât toți băieții de vârsta ta la un loc – se auzi vocea gravă și mândră a bărbatului care privea cu o dragoste de netăgăduit spectacolul.

Și cal, și călăreț, deopotrivă, radiau de o energie veselă și molipsitoare.

În fiecare dimineață Adam Richard Drummond, Duce de Drumville, își făcea plimbarea bucurându-se de frumusețea moșiei sale, dar și de încântătoarea companie a fiicei sale, Eleonor, care împlinea peste puțin timp șapte ani. Până de curând se alătura plimbărilor matinale și soția sa, Sienna. Renunțase însă degrabă la compania ei atunci când încă o dorință arzătoare a lor era pe cale să se împlinească. Ducesa de Drumville urma să aducă pe lume cel de-al doilea copil, un moștenitor poate. Dar analizând cu sinceritate, Adam nu ar fi fost deloc deranjat dacă s-ar fi născut încă o mogâldeață superbă de fată.

Din locul unde se afla, priveliștea era minunată, iar mintea lui nu putea decât să mulțumească proniciei cerești pentru cât de norocos se dovedise a fi într-un final. Se pare că viața fusese din cale afară de darnică cu el. După o copilărie aspră și o tinerețe presărată cu încercări și dezamăgiri, Ducele își găsisse fericirea despre care credea că există doar în poveștile de adormit copiii.

Respect Preț de o secundă strălucirea dimineții păli parcă brusc. Buna dispoziție se risipi lăsând loc amintirilor apăsătoare. Existase un timp în viața lui când întreaga ființă îi vibrase de ură, la fel de intens cum vibra acum de iubire.

Trezit peste noapte unic moștenitor la numai optsprezece ani, prea tânăr, prea chipeș și din cale-afară de încrezător, se simțea de departe a fi răsfățatul soartei: un duce fermecător, curtat de toate tinerele bune de măritat și admirat de cea mai frumoasă logodnică.

Deși se crezuse norocos peste măsură, acest sentiment nu dură prea mult, pentru că descoperi curând că vasta lui moștenire și rangul apăsător veniseră la pachet cu o lungă listă de datorii. La aflarea veștii că Ducele este aproape falit, iubitoarea lui logodnică îl părăsise fără urmă de remușcare sau regret. Nu i se păruse deloc corect să se confrunte cu asemenea probleme, după ce toată viața se pregătise să fie demn de încredere și respectat pentru ceea ce însemna el ca om, ca persoană. Astfel, dezamăgirea și durerea îi otrăviseră sufletul mai mult decât putea el suporta la vremea aceea. Zdruncinat până în măduva oaselor, dar mai ales scârbit de falsitatea nobilimii, își dorise cu toată ardoarea și toată mândria care-i mai rămăsese să le demonstreze că se înșelaseră amarnic în privința lui: nu era nici pe departe acel tânăr ratat, demn de mila lor. Așadar tot ce avusese de făcut fusese să se avânte într-o muncă asiduă și epuizantă. Iar inteligența, tinerețea, curajul, voința și abilitatea fuseseră singurii săi aliați de nădejde, cu ajutorul cărora, pe măsură ce treceau anii, își amplificase vertiginos averea și renumele. În scurt timp devenise cel mai bogat, cel mai cinic și cel mai insensibil lord londonez. Și, deși averea lui depășise cu mult orice imaginație, nu simțise liniștea și împlinirea sufletească până nu-i ieșise în cale frumoasa și delicata Sienna.

Un zâmbet larg îi împlânzi instantaneu trăsăturile până atunci încruntate. Deși refuzase să recunoască la început, fusese dragoste la prima vedere. Tot ce voise atunci când dăduse prima dată ochii cu ea, fusese să o pună la punct. Dar ea îl înfruntase cu fruntea sus și cu un aer mândru, care sugerase că „puțin îmi pasă cine ești sau ce crezi despre mine”. Deși făcea parte dintr-o lume diferită, Sienna îl hipnotizase cu gingășia ei neprefăcută, cu blândețea sinceră, dar mai ales cu hotărârea și iubirea necondiționată.

În tinerețe se crezuse îndrăgostit la un moment dat. Privind însă acum în urmă, era conștient că Sienna fusese singura care îi bântuise gândurile și trupul săptămâni și ani în șir. Și, deși căsătoria nu făcea parte din planurile lui, sfârșise prin a-i propune o căsătorie de conveniență.

Nu frica de responsabilitate îl făcuse să recurgă la un asemenea act, ci convingerea că nimeni nu-l putea iubi pentru ceea ce însemna el ca persoană, ci doar pentru titlul și averea sa. Blânda Sienna îi dovedise că se înșeală. Îl convinsese și pe el că merita mai mult decât își imaginase, ba chiar că ea îl iubea în ciuda lipsurilor și defectelor lui. Sienna fusese raza de soare capabilă să topească toată gheața din inima lui, până atunci împietrită.

— Tati!...

Tăcere.

— Tăticule!

Adam tresări îndreptându-și întreaga atenție către copilă, zâmbindu-i cu afecțiune.

— Te ascult, prințesa mea!

— Iapa pe care mi-ai dăruit-o este minunată – ciripi fata arătând spre iapa blândă pe care călărea. Săriturile mele sunt bune, dar ar putea fi perfecte dacă aș exersa mai mult.

Respect p Tatăl își arcui sprâncenele. Fiica sa era desăvârșită ținând cont de vârsta ei.

— Ar trebui să încep să fac un antrenament și după prânz...

— Nu știu dacă voi fi disponibil în fiecare zi după prânz, scumpa mea. Dar astăzi cu siguranță dorințele prințesei mele vor fi îndeplinite.

Fetița chicoti fericită.

— Nu este nevoie să mă însoțești după-amiaza, tati.

Adam se îndreptă de spate. Pierduse patru ani din copilăria fiicei sale și de aceea de trei ani încoace făcea tot posibilul să recupereze timpul pierdut. De fiecare dată când era disponibil își însoțea fericit fiica și soția.

— Cum așa, prințesă? Crezi că am să îngădui să călărești de una singură?!

Văzându-l atât de îngrijorat, copila îl privi surprinsă.

— Nici nu mă gândeam la una ca asta, tati. Aveam de gând să apelez la bunăvoința mătușii Alexandra.

Ducele își ascunse voit un zâmbet. Sora lui, Alexandra, era încă o pacoste năstrușnică pentru el. Avea aproape douăzeci de ani și, deși se transformase într-o tânără atrăgătoare, prefera să-și petreacă mai mult timpul cu caii, decât să se îmbrace în rochii extravagante și să participe împopoțonată la petreceri. Sora lui nu era o persoană insensibilă, dimpotrivă. Dar prefera compania și sinceritatea animalelor în detrimentul junilor nobili, pe care îi considera superficiali și demni de milă. Avându-l ca exemplu pe fratele ei, Adam, se trezea mai mereu făcând comparație cu el. În opinia fetei toți erau niște pierde-vară sau, mai rău, vânători de zestre.

Mai nou, spre disperarea lui, Alexandra își îndreptase toată atenția și pasiunea spre dresarea cailor. Deși el se împotrivise

categoric, argumentând că acest lucru era nedemn de orice femeie, darămite de o tânără lady care, pe deasupra, era și sora lui, ea continua să-l ignore, bucurându-se de susținerea și sprijinul soției sale.

În ultima vreme, din dorința de a nu-și supăra soția însărcinată, trecea cu vederea pasiunea absurdă a Alexandrei. Un gând încolți în mintea lui. Doamne ferește ca Eleonor să manifeste aceeași pasiune ca Alexandra! Îl mai liniștea speranța că sora lui se va plictisi cândva de această îndeletică ciudată pentru o tânără și-i va veni mintea la cap în cele din urmă. Uneori avea impresia că Alexandra făcea asta doar ca să-l necăjească pe el sau să-l scoată din minți. Poate că temperamentul ei vulcanic și spiritul răzvrătit se vor potoli când avea să se îndrăgostească. Puțin probabil, își mai spusese el.

O fracțiune de secundă, cât o bătaie de inimă, îl copleși compasiunea pentru viitorul soț al Alexandrei. Dumnezeu să-l aibă în mila lui! Viitorul soț trebuia să fie înzestrat cu o răbdare de fier și un caracter puternic pentru a o ține în frâu pe scumpa lui soră.

În încăpățânarea ei refuzase în nenumărate rânduri să-și facă oficial intrarea în societate, iar Adam considera că sosise momentul să pună piciorul în prag. Și ar fi reușit acest lucru numai fiind categoric și neînduplecat. Indiferent de refuzul sau reproșurile Alexandrei, el avea de gând să rămână pe poziția deciziei luate. Exact asta intenționa să facă și așa să îl ajute Dumnezeu, dacă de data aceasta nu va reuși să-și ducă planul la bun sfârșit!

Primul lucru pe care îl avea de făcut – și cel mai important – era să o facă pe sora lui să creadă că ea deține controlul absolut și abia apoi să acționeze.

— Bine, prințesa mea, ai câștigat! Dacă Alex este de acord, te vei putea antrena cu ea.

— Uraaa! Te iubesc, tati! Ești cel mai grozav tată din lume! aproape că țipă de fericire copila.

— Iar tu, scumpa mea – râse vesel Adam – ești cea mai lingușitoare și perfectă fiică din lume.

Râsul vesel și cristalin se împleti cu acela al tatălui, care mai avea puțin și îi plesnea inima de fericire. Buna dispoziție puse stăpânire pe cei doi, tată și fiică, în timp ce se îndreptau călare spre grajduri.

*

Adam se chinuia să noteze ceva într-un carnet, dar nu se putea concentra suficient deoarece ochii îi alunecau din când în când către Sienna. Scria câteva cuvinte, apoi sfârșea privindu-și soția pe sub sprâncene cu luare aminte și cu o strălucire candidă.

Zâmbetul lui leneș și contagios îi confirma Siennei faptul că el făcea asta în mod intenționat și de aceea se abținea cu greu să nu chicotească. Avea impresia că nu-și luase ochii de la ea nici o clipă, nici măcar atunci când se prefăcea că notează ceva. Îl simțea cum îi analiza fiecare trăsătură și fiecare părțică din corpul ei cu un interes aparte. Era obișnuită cu felul lui protector din ultima vreme, însă acum simțea că era ceva diferit. Oare de ce avea impresia că puna ceva la cale?...

Adam ajunsese la concluzia că însărcinată, soția sa era și mai frumoasă. Ochii imenși și strălucitori te fermecau cu profunzimea și adâncimea lor. De cele mai multe ori aveai impresia că îți poate citi sufletul și de aceea sfârșea cu mare ușurință să te determine fără mare greutate să faci ceea ce credea ea că este corect. Tăria de caracter, bunătatea împletită

cu multă compasiune, dar mai ales forța cu care ținea piept problemelor apărute în cale, te făceau să-i cedezi și să o îndrăgești pe loc.

Soția lui scosese la iveală tot ce era mai bun în el. Ea îi dăruise totul fără să ceară nimic în schimb. Reușise să-i dăruiască tot ce își dorise sau tot ce avusese cu adevărat nevoie la un moment dat.

Își ridică privirea și ochii lor se întâlniră. Era atâta fericire oglindită în ochii ei limpezi, atâta bucurie și împlinire, încât simți că îi stă inima în loc din dragoste pentru minunea din fața lui. Purta o rochie azurie, iar volanele discrete din dante-lă fină mascau cu grație pântecul ușor mărit.

Sienna se apropie de soțul său suficient cât să zărească numele Alexandrei scris apăsător pe hârtie.

— Cât ești de frumoasă, iubita mea! spuse el pe un ton grav.

Sprâncenele ei se uniră dojenitor. Intuise ce puna el la cale. Deși îl avertizase că nu era de acord ca el să-i organizeze Alexandrei un bal fără consimțământul fetei, în adâncul sufletului agrea ideea lui. Amândoi își doreau din toată inima ca Alex să își găsească fericirea.

— Am spus ceva care te-a supărat? își ridică el umerii întrebător.

Sienna nu-i luă nici de această dată cuvintele în seamă. Îl mai privi preț de o clipă apoi, cu ochii înapoi pe hârtie, rosti:

— Am încredere în tine, dragul meu, că nu ai să faci vreo nebunie.

Când femeia se apropie și mai mult de el, Adam se ridică și îi întâmpină privirea. Câteva secunde ezită să răspundă, ca și cum s-ar fi aflat în fața unei dileme. Citi în ochii ei că îi

ghicise intenția și, mai mult, că nu era de acord cu el. Oftă, apoi vorbi cu o seriozitate încărcată cu blândețe:

— Trebuie să fac asta, scumpa mea...

— Trebuie?

— O fac în primul rând pentru mine.

Cuvintele rostite rar și sincer implicau o mulțime de subînțelesuri pe care soția lui le pricepu imediat. Incertitudinea din privirea lui, împletită cu durere, o făcea să se simtă straniu. La naiba, doar nu încerca să o facă să se simtă vinovată! Hotărî că soluția cea mai bună de a schimba planul enigmaticului ei soț era să fie cât mai sinceră cu el.

— Te-ai gândit că, din prea multă iubire și prea mult zel, ai putea să faci o mare greșeală în ceea ce o privește pe sora ta?!

— Am încredere în instinctul meu.

Sienna îi susținu privirea fără să clipească.

— Este ca și cum ai face... un pariu cu tine însuși...

În ochii bărbatului apărură o strălucire greu de definit.

— Viața însăși... destinul... este un pariu, scumpa mea.

Dacă nu riști, n-ai cum să câștigi. Este și exemplul nostru.

Sienna vru să-l contrazică, dar știa că avea dreptate. Iar încrederea în propria persoană și mai ales surâsul lui ștregăresc o dezarmară total. Tăcu.

— Nu îmi este ușor, dar nu am de ales – șopti el, apoi o apropie și îi pecetlui tăcerea cu un sărut tandru și victorios.

Când se depărtă de ea, continuă:

— Nu știi la ce te gândești tu, iubita mea, dar te asigur că am să-i asigur suficientă libertate.

— Libertate?! repetă ea și mai confuză.

Adam păru să cântărească greutatea cuvintelor pe care urma să le rostească:

— Decizia îi va aparține în totalitate. Dacă până la sfârșitul sezonului nu va fi interesată de nimeni... dacă nu se va găsi nici un tânăr care să o merite, atunci mă las păgubaș. Nu mai insist cu idei și propuneri. Este foarte simplu, voi lăsa destinul să-și urmeze cursul.

Pentru o secundă mintea Siennei se învârti într-un amestec de gânduri și după altă secundă nu-și putu stăpâni râsul vesel. Era curios de aflat cine avea să câștige de pe urma acestui plan. Interpretând greșit veselia ei, Adam crezu că soția sa ajunsese la concluzia că planul era fără cusur. O strânse din nou la piept și o sărută de astă dată cu poftă. Avea cel mai fericit mariaj. Și cea mai minunată faptură îi era alături pentru totdeauna.

*

Alexandra intră ca o furtună în biroul fratelui său. Cu greu se stăpânea să nu facă o scenă urmată de urlete ascuțite. Adam îi simțise furia și emoția ucigătoare din priviri și de aceea se jucă puțin cu mintea ei, încercând să nege că ar fi ghicit adevăratul motiv pentru care era tulburată sora lui.

— Milord, ai promis să nu te amesteci în viața mea!

— Asta fac?! păru el nedumerit.

— Excelența Sa nu are cunoștință că eu nu-mi doresc intrarea oficială în societate?

Adam tresări. Alexandra i se adresa în felul acesta doar când era la capătul răbdării. Fata se opri pentru o clipă părând a-și căuta cuvintele, în timp ce în ochii ei apărură cea mai acuzatoare strălucire.

— Nu vreau nici un fel de bal dat special pentru mine! Te rog, fii bun și oprește toate pregătirile, altfel mă văd nevoită să o fac eu.

Ducelui i se strânse inima. Ce tânără ar refuza un bal dat în cinstea ei? Ura să o facă să sufere, mai ales că nu înțelegea de ce reacționa așa.

— Draga mea, îmi pare nespus de rău că ești supărată. Departe de mine dorința de a te face să suferi. Dar nu crezi că a sosit momentul să încetezi cu purtările excesiv de capricioase și copilărești?

— Purtări copilărești?... Capricioase?... se înecă ea furi-oasă.

— Draga mea, balul se va ține că vrei sau nu vrei.

— Nu cred că îndrăznești să faci una ca asta!

— Te asigur că da – rosti el ferm.

Deși vocea lui era echilibrată, fata nu scăpă hotărârea din ochii lui.

— Aș putea să știu de ce te încapățânezi să faci una ca asta?

Se aștepta ca fratele său să aducă un argument prin care să o convingă să îi accepte decizia, în nici un caz să îi spună cu o sinceritate dezarmantă:

— Ai douăzeci de ani, Alexandra!

Fata se holbă de astă dată cu ochii ei mari și tulburați de furie.

— Din câte îmi aduc eu aminte soția ta avea douăzeci și trei de ani când te-ai căsătorit cu ea și nu ai considerat nici o clipă că ar fi bătrână.

— Pentru că nu era bătrână!

— Înțeleg. Dar eu sunt!

Pentru o clipă Adam își ținu respirația. Se stăpânise întotdeauna vis-a-vis de comportamentul ei, dar de data asta era limpede că exagera, așa că rosti șocat:

— Ce naiba vrei să spui? Nu am dat niciodată de înțeles că te consider bătrână. Dimpotrivă!

Alexandra era conștientă că exagerase și cu toate astea o furie mocnită începu să aprindă și mai tare chipul ei delicat. Roșeața din obraji cobora pe gât la vale.

— Adam, nu este nevoie să-mi amintești... mai bine ca mine nu știe nimeni că mă apropii de onorabila vârstă de douăzeci de ani.

Fratele ei își stăpâni un surâs. Oare când crescuse năstrușnica lui soră? Își lăsă privirea să alunece pe trupul fetei, care se împlinise. Se transformase într-o tânără fermecătoare. Mândria îi inundă sufletul. Oare unde dispăruse micuța lui surioară? Când îl strigă din nou tresări vinovat de analiza minuțioasă la care își supusese sora.

— Adam, ai auzit măcar un cuvânt din ce am spus?

— Când? glumi el.

— La naiba...

— Alex! Vorbește cuviincios!

— Să nu îndrăznești să faci pe nevinovatul! interveni ea străpungându-l cu privirea.

— Asta crezi că fac? chicoti el înfundat, convins că va reuși să o convingă.

— Ești de groază!

Încă era furioasă, în ochi îi jucau lumini răutăcioase.

— Am crezut că m-am făcut înțeleasă anul trecut, acum doi ani și...

— Alexandra – o opri el calm. De când nu te-ai mai privit în oglindă?

Fata rămase cu gura căscată. Ce nu era în regulă cu ea? Încercă să-și aranjeze părul.

— Ești prea drăguță ca să stai închisă în casă – argumentă el văzându-i nedumerirea.

Alex răsufli ușurată. Deci, asta era.